

Αμερικανική Εξωτερική Πολιτική

Εξεταστική Σεπτεμβρίου 2020

Με βάση το ακόλουθο άρθρο (από την ελληνική έκδοση του Foreign Affairs) να αναφερθείτε με αναλυτικό πρίσμα και όχι απλή παράθεση) στις σταθερές της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικές και στις όποιες αλλαγές σηματοδότησε η προεδρία Τραμπ.

Η απάντησή σας να μην υπερβαίνει τις 30 γραμμές!

Η αποστολή των απαντήσεων θα γίνει στο e-class και στο ιδρυματικό e-mail του διδάσκοντα npapanas@polsci.duth.gr

Ακυβέρνητη αμερικανική εξωτερική πολιτική

Ο Πομπέο καλεί για ρεαλισμό –ο Τραμπ δεν τα καταφέρνει

Brett McGurk

10/06/2019

Σε μια ομιλία του την 11η Μαΐου στο Ινστιτούτο Claremont στο Beverly Hills, με τίτλο «Μια Εξωτερική Πολιτική από την Ίδρυση», ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, Μάικ Πομπέο, ανέφερε τον John Quincy Adams για να εξηγήσει το πώς η εξωτερική πολιτική του Donald Trump βασίζεται σε έναν «ρεαλισμό» που ξεφεύγει από τους προκατόχους του, ιδιαίτερα τον George W. Bush και τον Barack Obama. Ο Άνταμς, τότε Υπουργός Εξωτερικών, έγραψε το 1821 ότι η Αμερική «δεν πηγαίνει στο εξωτερικό αναζητώντας τέρατα για να τα καταστρέψει. Είναι ο καλοθελητής της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας όλων».

Σύμφωνα με τον Πομπέο, η εξωτερική πολιτική του Trump βασίζεται σε αυτή την συνετή παράδοση της ιδρυτικής γενιάς των Ηνωμένων Πολιτειών, με έμφαση στον «ρεαλισμό, την συγκράτηση και τον σεβασμό». Ο Trump, είτε ο Πομπέο, ότι «δεν έχει καμιά φιλοδοξία να χρησιμοποιήσει βία για να διαδώσει το αμερικανικό μοντέλο». Αντ' αυτού, έχει ως στόχο να ηγηθεί δια του παραδείγματος. «Η αξεπέραστη ελκυστικότητα του αμερικανικού πειράματος είναι κάτι που διαφημίζω καθημερινά», ανέφερε ο Πομπέο, περιγράφοντας τον ρόλο του ως κορυφαίου διπλωμάτη της Αμερικής. Στην συνέχεια ανέφερε τον Τζωρτζ Ουάσιγκτον, ο οποίος προέβλεψε ότι η δημοκρατία των Ηνωμένων Πολιτειών θα μπορούσε τελικά να εμπνεύσει «το χειροκρότημα, την αγάπη και την υιοθέτησή της από κάθε έθνος που είναι ακόμα ξένο ως προς αυτήν».

Αυτό είναι το πραγματικό μοντέλο της εξωτερικής πολιτικής του Trump, λέει ο Πομπέο. Δεν ψάχνουμε τέρατα για να καταστρέψουμε. Επιδιώκουμε να ανανεώσουμε τον εαυτό μας εγχωρίως και να ηγηθούμε δια του παραδείγματος.

Η ομιλία του Πομπέο, εάν αφαιρεθούν οι κομματικές αιχμές, σκιαγραφεί μια εξωτερική πολιτική βασισμένη στον ρεαλισμό και μια προσεκτική διάρθρωση των αμερικανικών

συμφερόντων. Υπονοεί ότι ο Trump ενεργεί με προσοχή κατά της υπερεπέκτασης στο εξωτερικό. Σύμφωνα με τον Πομπέο, οι Ηνωμένες Πολιτείες «δεν θα συμμετάσχουν πλέον σε συγκρούσεις χωρίς σαφή λογική αποστολής». Αναφερόμενος πάλι στον Τζωρτζ Ουάσινγκτον, είπε ότι ο Trump οικοδομεί συμμαχίες με βάση την «ανθρωπιά και το ενδιαφέρον» για να εξυπηρετήσει τις θεμελιώδεις αξίες της χώρας του.

Πλήρης αποκάλυψη: Από τον Απρίλιο έως τον Δεκέμβριο του περασμένου έτους εργάστηκα για τον Ρομπρεο στο Υπουργείο Εξωτερικών ως Ειδικός Απεσταλμένος του Προέδρου. Μου αρέσει [ο Πομπέο]. Αυτό μπορεί να είναι αρκετό για κάποιους ώστε να σταματήσουν να διαβάζουν [το κείμενο] παρακάτω. Αλλά μου παρείχε πλήρη υποστήριξη, τόσο ιδιωτικά όσο και δημοσίως, όταν ήμουν διπλωμάτης με μια δύσκολη υπερπόντια αποστολή. Ο Πομπέο νοιάζεται για εκείνους που υπηρετούν υπό αυτόν. Και ενδιαφέρεται πολύ για τις Ηνωμένες Πολιτείες. Αυτό προκύπτει μέσα από την ομιλία του στο Claremont.

Δυστυχώς, οι πολιτικές του Trump και της διοίκησής του συχνά έχουν λίγη ομοιότητα με εκείνες που περιγράφει ο Ρομπρεο. Μια αληθινή επιστροφή στις αρχικές αξίες της εξωτερικής πολιτικής θα ήταν ευπρόσδεκτη και θα μπορούσε ίσως να απολαύσει δικομματική υποστήριξη. Στην πραγματικότητα, όμως, η ομάδα εθνικής ασφάλειας του Trump κινδυνεύει να διπλασιάσει τις προσπάθειές της σε αυτό που ο ίδιος ο Ρομπρεο χαρακτηρίζει ως τις χειρότερες υπερβολές της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ τα τελευταία 18 χρόνια.

ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Από την 11η Σεπτεμβρίου, η Ουάσινγκτον έχει επιδιώξει μεγάλους στόχους εξωτερικής πολιτικής που δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν με οποιοδήποτε λογικό επίπεδο επένδυσης, πόσω μάλλον κάποιο επίπεδο αποδεκτό από τον αμερικανικό λαό. Ο πρόεδρος Τζωρτζ Μπους ο νεότερος, ξεκίνησε πολέμους που άρχισαν με σαφείς στόχους (αφαίρεση των Ταλιμπάν από το Αφγανιστάν και του Σαντάμ Χουσεΐν από το Ιράκ) αλλά στην συνέχεια μεταμορφώθηκαν σε εκστρατείες πολλών δεκαετιών για τον εκδημοκρατισμό των κοινωνιών που οι ηγέτες των ΗΠΑ αρχικά καταλάβαιναν ελάχιστα. Σήμερα, το Ιράκ μπορεί να αναδύεται ως ιστορία επιτυχίας, αλλά μια επιτυχία της οποίας λίγοι Αμερικανοί θα δικαιολογούσαν το κόστος. Ο πρόεδρος Μπαράκ Ομπάμα έθεσε έναν φιλόδοξο στόχο -αλλαγή καθεστώτων- από την αρχή στην Συρία και αργότερα στην Λιβύη, αλλά έδωσε λίγη σκέψη για το πώς και με ποιο κόστος θα μπορούσε να επιτευχθεί ή, πιο σημαντικό, για το τι θα μπορούσε να επακολουθήσει. Σήμερα, ο πρόεδρος της Συρίας Μπασάρ αλ-Άσαντ παραμένει στην εξουσία και η Λιβύη είναι ένα πλήρες χάος.

Ακούγοντας τον Πομπέο, μπορεί κανείς να πιστέψει ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν τελειώσει με τους μεγάλους στόχους αλλαγής καθεστώτων και κοινωνικού μετασχηματισμού. Τα λόγια του δείχνουν ότι είναι καιρός οι Ηνωμένες Πολιτείες να αξιοποιήσουν τους δικούς τους πόρους για να προετοιμαστούν για μια νέα εποχή ανταγωνισμού μεγάλων δυνάμεων κατά της Κίνας και της Ρωσίας. Σε αντίθεση με τον προϊστάμενό του, ο Πομπέο ορθώς δεν μασά τα λόγια του για την Ρωσία: «Το καθεστώς του Πούτιν σκοτώνει τους αντιφρονούντες εν ψυχρώ και εισβάλλει στους γείτονές του». Ούτε για την Κίνα: «Το Κινεζικό Κομμουνιστικό Κόμμα έχει κρατήσει σε στρατόπεδα εργασίας περισσότερους από ένα εκατομμύριο Κινέζους Μουσουλμάνους, και χρησιμοποιεί τον καταναγκασμό και την διαφθορά ως τα βασικά εργαλεία του κρατικού μηχανισμού». Ο Πομπέο προειδοποίησε ότι και οι δύο χώρες «σκοπεύουν να διαβρώσουν την αμερικανική

ισχύ» και ότι η Ουάσινγκτον δεν μπορεί πλέον να «μην χρησιμοποιεί την κοινή λογική» για την αντιμετώπισή τους.

Ωστόσο, αυτή η έμφαση στον ρεαλισμό και την συγκράτηση δεν αντικατοπτρίζει την εξωτερική πολιτική του Trump. Ο Trump ίσως να μην το έχει καν συνειδητοποιήσει, αλλά ειδικά από την άφιξη του John Bolton ως συμβούλου εθνικής ασφάλειας πέρσι, η κυβέρνησή του έχει επιδιώξει αυτά που είναι ουσιαστικά πολιτικές αλλαγής καθεστώτος όχι σε μια αλλά σε τρεις χώρες: Την Βενεζουέλα, την Συρία και το Ιράν.

Στην Βενεζουέλα, η κυβέρνηση έθεσε έναν στόχο μηδενικού αθροίσματος –«ο Maduro πρέπει να φύγει»- χωρίς αξιόπιστο σχέδιο εκτός από κυρώσεις και αναρτήσεις στο Twitter για να το φέρει σε πέρας. Οι κυρώσεις είναι ένα αποτελεσματικό εργαλείο όταν συνδέονται με περιορισμένους πολιτικούς στόχους, αλλά ποτέ δεν κατάφεραν να αλλάξουν ένα καθεστώς. Εξάλλου, δεδομένου του επιδιωκόμενου στόχου, για κάθε μέρα που ο Maduro παραμένει στην εξουσία, οι Ηνωμένες Πολιτείες φαίνονται αδύναμες και μη θεληματικές, ιδιαίτερα σε σύγκριση με την Ρωσία και την Κίνα, αμφότερες οι οποίες υποστηρίζουν το καθεστώς Maduro. Αυτό που ο Λευκός Οίκος είχε αρχικά διαλαλήσει ως μια πιθανή βραχυπρόθεσμη νίκη στην Βενεζουέλα τώρα μοιάζει σαν ότι θα μετατραπεί σε παρατεταμένο αγώνα, με ελάχιστες πιθανότητες να πετύχει η Ουάσινγκτον τον δεδηλωμένο στόχο της, εκτός από μια στρατιωτική επέμβαση των ΗΠΑ που λίγοι φαίνεται να θέλουν. Τον περασμένο μήνα, ο Ρομπρεο απείλησε με στρατιωτική δράση των ΗΠΑ εάν ο Maduro αρνηθεί να φύγει από τη μέση στο Μπέμπερλι Χιλς, δεν ανέφερε καθόλου την Βενεζουέλα, και ο Trump φέρεται να ξινίζει με την όλη επιχείρηση.

Παρόλο που οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν ζητούν ρητά την αλλαγή καθεστώτος στο Ιράν και την Συρία, επιδιώκουν πολιτικές και στις δύο χώρες που, όταν καταλήγουν στο λογικό τους συμπέρασμα, απαιτούν μια αλλαγή κυβέρνησης. Στην Συρία, οι στόχοι πολιτικής των ΗΠΑ έχουν γίνει τόσο ευρείς ώστε να είναι ανόητοι, δεδομένου του χαμηλού επιπέδου επενδύσεων της Ουάσινγκτον στην χώρα και της επανειλημμένως δηλωμένης επιθυμίας του Trump να αποσυρθεί συνολικά. Αμερικανοί αξιωματούχοι επιβεβαίωσαν πρόσφατα ότι οι στόχοι των Ηνωμένων Πολιτειών στην Συρία περιλαμβάνουν την εκτόπιση «όλων των δυνάμεων υπό την ηγεσία του Ιράν» και την ολοκλήρωση μιας υπνώτουσας πολιτικής διαδικασίας μέσω της οποίας ο Assad θα θεωρηθεί υπεύθυνος για εγκλήματα πολέμου. Κανείς από αυτούς τους στόχους δεν έχει ρεαλιστικές πιθανότητες να επιτευχθεί, έστω και αν οι Ηνωμένες Πολιτείες αυξήσουν μαζικά την δέσμευση στρατευμάτων και πόρων στην Συρία, κάτι που δεν θα κάνουν. Έτσι, ο Trump ακολουθεί μια αδιέξοδη πολιτική –μια πολιτική που ωφελεί την Κίνα και την Ρωσία, οι οποίες φαίνεται να έχουν πολύ μεγαλύτερη πειθαρχία στο να δηλώνουν ρεαλιστικούς βραχυπρόθεσμους στόχους και είναι πολύ λιγότερο επιφυλακτικές στο να εξασφαλίσουν ότι θα επιτευχθούν. (Περιέγραψα μια πιο ρεαλιστική στρατηγική της Συρίας στο τεύχος Μαΐου /Ιουνίου του Foreign Affairs).

Στο Ιράν, η διοίκηση δεν φαίνεται να συμφωνεί σε έναν στόχο, ακόμη και ενώ επιδιώκει να καταστρέψει την χώρα μέσω «μέγιστης πίεσης» και κυρώσεων. Ο Πομπέο λέει ότι θέλει το Ιράν να είναι «μια κανονική χώρα» και έχει εκδώσει μια λίστα με 12 μαξιμαλιστικά αιτήματα (προσθέτοντας ένα 13ο αργότερα) που κανένας ειδικός δεν λέει ότι το Ιράν μπορεί ποτέ να ελπίζεται ότι θα τηρήσει. Ο Μπόλτον τον προηγούμενο μήνα προειδοποίησε τον ηγέτη του Ιράν, Αγιατολάχ Χαμενεΐ, μετά την 40ή επέτειο της επανάστασης του Ιράν το 1979, ότι δεν πρέπει να περιμένει «πολλά περισσότερα να απολαύσει» (υπονοώντας ότι ο Χαμενεΐ ίσως να έχει φύγει μέσα σε ένα χρόνο). Ο Trump, από την άλλη πλευρά, έχει επανειλημμένα ζητήσει από το Ιράν να τον καλέσει [τηλεφωνικά] απευθείας και σύμφωνα με πληροφορίες

πέρασε μέσω των Ελβετών έναν ιδιωτικό τηλεφωνικό αριθμό του Λευκού Οίκου. Με φαινομενικά κανέναν υπεύθυνο για την πολιτική των ΗΠΑ στο Ιράν, το καθαρό αποτέλεσμα είναι μια πολιτική συνεχώς αυξανόμενων κυρώσεων, που επιβάλλονται χωρίς την υποστήριξη συμμάχων και χωρίς εύλογη διέξοδο για το Ιράν ώστε να αρχίσει διαπραγματεύσεις, αφού κανείς, συμπεριλαμβανομένων των Ιρανών, δεν γνωρίζει τι πρέπει να διαπραγματευτεί το Ιράν. Χωρίς προοπτική για συνομιλίες, η πίεση γίνεται αυτοσκοπός, γεγονός που δημιουργεί αντίρροπη πίεση -και αυξανόμενο κίνδυνο σύγκρουσης.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ;

Ο Τραμπ απεχθάνεται το να φαίνεται αδύναμος, αλλά αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο τον κάνει να φαίνεται η εξωτερική πολιτική του. Το γραφείο μου στην πανεπιστημιούπολη του Πανεπιστημίου Στάνφορντ είναι απέναντι από εκείνο του George Shultz, του 98χρονου παλαιμάχου των κυβερνήσεων Eisenhower, Nixon και Reagan. Σε μια πρόσφατη συζήτηση, ένας δραστήριος και πλήρως ενημερωμένος Shultz θυμήθηκε ένα ανέκδοτο από την πρώτη του ημέρα στο αμερικανικό σώμα πεζοναυτών το 1942. «Όταν μου δόθηκε το τουφέκι μου», είπε, «ο πρώτος κανόνας ήταν να μην σημαδεύω ποτέ κανέναν εκτός αν ήμουν διατεθειμένος να τραβήξω την σκανδάλη». Το μάθημα όπως εφαρμόζεται στην ψηλή στρατηγική: Να σταματήσουμε να δηλώνουμε εθνικούς στόχους που είμαστε είτε ανίκανοι είτε απρόθυμοι να επιτύχουμε.

Η σωστή στρατηγική απαιτεί από τους ηγέτες να δίνουν προτεραιότητα στους στόχους τους, να τους ευθυγραμμίζουν προσεκτικά με τους διαθέσιμους πόρους και να αναπτύσσουν κάποια ιδέα σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο θα μπορούσαν να διευθετηθούν αποτελεσματικά οι πόροι αυτοί. Με αυτό το πρότυπο, η αμερικανική εξωτερική πολιτική σήμερα είναι εξ ορισμού μη στρατηγική, καθώς δηλώνει συνεχώς στόχους χωρίς να λαμβάνει υπόψη το εάν και πώς θα μπορούσαν να επιτευχθούν ρεαλιστικά. Το αποτέλεσμα είναι ότι οι τακτικές υποκαθιστούν την στρατηγική.

Οι περισσότεροι Αμερικανοί σχολιαστές θα συμφωνούσαν ότι ο κόσμος θα ήταν πολύ καλύτερος αν οι Maduro, Assad και Khamenei αντικαθίσταντο από μετριοπαθείς ηγέτες φιλικούς προς τις Ηνωμένες Πολιτείες. Η ελπίδα για την αντικατάστασή τους, ωστόσο, είναι πολύ διαφορετική από την διακήρυξη τέτοιων ελπίδων στην επίσημη πολιτική των ΗΠΑ και στην συνέχεια της εκκίνησης μιας άκαρπης και δαπανηρής πορείας δράσης για να μετατραπούν αυτές οι ελπίδες σε πραγματικότητα. Ο δρόμος προς την ανοησία στις εξωτερικές υποθέσεις είναι στρωμένος με την θέσπιση φιλόδοξων στόχων χωρίς μια τίμια εξέταση των μέσων που απαιτούνται για την επίτευξή τους. Οι πολιτικές αλλαγής καθεστώτων είναι ιδιαίτερα ακριβές, κοστοβόρες, παρατεταμένες και αβέβαιες. Σπάνια παράγουν τους δηλωμένους στόχους και ακόμα και όταν το κάνουν, τα οφέλη για τις Ηνωμένες Πολιτείες συχνά αντισταθμίζουν το κόστος τους σε αίμα, πλούτο και ακούσιες επιπτώσεις.

Ο αμερικανικός λαός φαίνεται σοφός σε αυτό το αίνιγμα. Ο Τραμπ, όπως και ο Ομπάμα, υποσχέθηκε κατά την διάρκεια της προεκλογικής του εκστρατείας να μειώσει τις δεσμεύσεις των Ηνωμένων Πολιτειών στο εξωτερικό και λίγοι από τους υποψηφίους που επιδιώκουν τώρα την υποψηφιότητα των Δημοκρατών το 2020 υποστηρίζουν την αλλαγή καθεστώτων ή νέες στρατιωτικές παρεμβάσεις στο εξωτερικό. Μια πρόσφατη δημοσκόπηση από το Center for American Progress δείχνει ότι αν και ο αμερικανικός λαός δεν είναι απομονωτιστής, θέλει

οι ηγέτες του να επικεντρωθούν στην οικοδόμηση ισχύος εγχωρίως (υποστηρίζοντας τις αμερικανικές υποδομές, την υγειονομική περίθαλψη και την εκπαίδευση) ενώ θα δρουν με «συγκρατημένη εμπλοκής» σε όλο τον κόσμο. Μια τέτοια φόρμουλα είναι σύμφωνη με το κεντρικό θέμα της ομιλίας του Πομπέο, αν και αντίθετη με την καθημερινή λειτουργία της διοίκησης του Τραμπ. Είναι σημαντικό ότι μια πολιτική «συγκρατημένης εμπλοκής» είναι επίσης σύμφωνη με τις πολιτικές που προωθούνται από Δημοκρατικούς υποψηφίους που επιδιώκουν να προκαλέσουν τον Τραμπ, στον βαθμό που η εξωτερική πολιτική συζητείται στην πορεία της [προεκλογικής] εκστρατείας.

Εκεί βρίσκεται κάποια ελπίδα. Στο «μακρύ τηλεγράφημά» του που απεστάλη από την Μόσχα το 1947, ο George Kennan, ένας από τους σπουδαιότερους διανοούμενους διπλωμάτες του περασμένου αιώνα, επικεντρώθηκε τόσο στην εσωτερική κατάσταση στις Ηνωμένες Πολιτείες όσο και στην εσωτερική κατάσταση στην Ρωσία προκειμένου να διατυπώσει το δόγμα του της ανάσχεσης της σοβιετικής επέκτασης. Για να πετύχουν οι στρατηγικές στις διεθνείς υποθέσεις, έγραψε, πρέπει να στηρίζονται στο «σημείο στο οποίο συναντιούνται οι εγχώριες και οι εξωτερικές πολιτικές». Ό, τι κι αν σηματοδοτείται σε ομιλίες, ή σε διπλωματικές επικοινωνίες, ή μέσα στον Λευκό Οίκο, η τελική επιτυχία ή η αποτυχία μιας στρατηγικής «εξαρτάται από την υγεία και την ζωτικότητα της κοινωνίας μας».

Η ουσία της ομιλίας του Πομπέο -μια εξωτερική πολιτική αρχών, βασισμένη στην ταπεινοφροσύνη και την αυτοσυγκράτηση- μπορεί να δείχνει τελικά, και σε αντίθεση με την πρόθεσή του, προς μια νέα δικομματική συναίνεση για τον ρόλο των Ηνωμένων Πολιτειών στον κόσμο. Αυτό θα ήταν το σημείο στο οποίο θα συναντηθούν οι εγχώριες και οι εξωτερικές πολιτικές: Μια πολιτική αγκυρωμένη στην οικοδόμηση ισχύος εγχωρίως, που να ταιριάζει τα μέσα με τους σκοπούς, με συνετή χρήση βίας, και με επιδιόρθωση των σχέσεων με συμμάχους που αντιμετωπίζουν επίσης μια αναδυόμενη Κίνα και μια ρεβανσιστική Ρωσία. Ο Τραμπ και όσοι εργάζονται για αυτόν μπορεί να πιστεύουν ότι είναι διαχειριστές μιας τέτοιας πολιτικής, αλλά ο Τραμπ φαίνεται να έχει ελάχιστο έλεγχο στην δική του ομάδα εθνικής ασφαλείας και το παρορμητικό του tweeting μαζί με την έλλειψη στρατηγικής διαβούλευσης ή διαδικασίας καθιστούν αδύνατη οποιαδήποτε συνοχή στις εξωτερικές υποθέσεις. Το καθαρό αποτέλεσμα είναι ότι οι αντίπαλοι της Ουάσινγκτον αναπτύσσονται ενθαρρυμένοι, οι σύμμαχοί της μπερδεύονται και οι συμμαχίες της ξεφτίζουν, καθώς οι παρατηρητές σε όλο τον κόσμο βλέπουν την «υγεία και την ζωηράδα» της αμερικανικής κοινωνίας να εξαντλείται μήνα με τον μήνα.

Ένα πλαίσιο αναφορών που δεν αναφέρθηκε από τον Πομπέο συμβαίνει να είναι από τον πιο διάσημο Ιδρυτικό Πατέρα της εποχής μας, τον Alexander Hamilton. Ο Χάμιλτον ήταν ο συντάκτης του [δοκιμίου] Federalist 70, το οποίο περιγράφει τις εξουσίες που παραχωρούνται στον πρόεδρο με το άρθρο II του συντάγματος, και ένας αιχμηρός παρατηρητής των αρχικών προέδρων των Ηνωμένων Πολιτειών, τους οποίους μετρούσε σύμφωνα με το πρότυπο που καθορίζεται στον καταστατικό χάρτη. Γράφοντας το 1800 σχετικά με τα χαρακτηριστικά που είναι απαραίτητα για να καθοδηγούν την χώρα, ο Χάμιλτον επεσήμανε τον «μετριοπαθή και συνετό» Ουάσινγκτον, ο οποίος ως πρόεδρος «συμβουλευόταν πολύ, σκεπτόταν πολλά, αποφάσιζε αργά, αποφάσιζε με σύνεση».

Ο Τραμπ δεν μπορούσε να είναι πιο διαφορετικός. Σπάνια διαβουλεύεται. Ποτέ δεν σκέφτεται. Σπάνια επιλύει. Κάνει λίγα με σοφία. Η δική του είναι μια εξωτερική πολιτική του χάους, όχι η συντηρητική και η συγκρατημένη που οραματίστηκε ο Πομπέο και απαιτείται από μια σημαντική πλειοψηφία του αμερικανικού λαού. Η ευκαιρία για όσους επιθυμούν τώρα την προεδρία ή που είναι διατεθειμένοι να προκαλέσουν τον Τραμπ επί της ουσίας της

εξωτερικής πολιτικής του, είναι να συλλάβουν αυτήν την αναδυόμενη συναίνεση και να διατυπώσουν έναν πιο έξυπνο ρόλο για την Αμερική στο εξωτερικό, βασισμένο στην πραγματική έννοια του τρίπτυχου του Ρομπέρτο: «Ρεαλισμός, συγκράτηση, και σεβασμός».

Οι Ρεπουμπλικανοί και οι Δημοκρατικοί μέχρι που μπορεί να φτάσουν αν συμφωνήσουν σε μια τέτοια φόρμουλα. Οι Ηνωμένες Πολιτείες θα είναι πολύ ισχυρότερες εάν το κάνουν.

Copyright © 2019 by the Council on Foreign Relations, Inc.

All rights reserved.